

ידיעה שאינה ברורה כשאר בני אדם, ואלו שמשים של העם הקדוש. בספרו של שלמה על אלו הגופים פתוב, (דניאל יב) ורבים מישני אדמת עפר יקיצו אלה וגו' ואלה וגו'. בין צדיקים בין רשעים - יקומו, ועל זה פתוב בהם בארח סתום - ורבים, ולא כתוב מי אלו.

ומשום כל זה, אף על גב שאמרנו שגשפרו - לא פך. שהרי אין לנו גוף מאלו שלא יקומו מדור המבול ודור הפלגה, וישברו כמקדם. דור המבול מה פתוב בהם? כי השחית כל בשר את דרכו, משחיתים אותו איבר. משום זה נענשו. אף פאן, כל אלו שלא זכו לבנים, אין להם חלק באותו עולם עד שמתקנים. ואפלו לחמשים דורות מחזיר להם הקדוש ברוך הוא, כמו שנתבאר. מצוה לחלץ את יבמתו, הרי נתבאר הואיל ואין רצון של זה או של זה ולא נתקן בחיבות, יש לחלץ.

ואם תאמר, במקום שמצויים חיים יש סנדל ביפי של תקוני הרגלים, שכתוב (שיר השירים ז) מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב וגו', משום שזה הוא מקום שמצויים בו חיים. ובמקום שמצויה בו מיתה אין סנדל כלל, משום שהוא צד שאין בו תקון של רגלי בני אדם, ומשום זה אין בו סנדל. וכל אלו הצדדים שמתפשטים ממנו, כלם משני רגלים עד שמשתנה פרגלי התרנגול.

במלכות שבא פתוב (מלכים א' ו) ותבא לנסותו בחידות, אחד שעשה לרגליו סנדל של הצד האחר. מה פתוב? (שם) ויגד לה המלך את כל לבבה [דבריה], ולא כתוב ויעש לה. גלה לה הסוד ולא הצטרף לעשות לה סנדל, שאין דרך לאותו צד בזה.

אתר דשריין ביה חיים. ובאתר דשריא ביה מותא לית סנדל כלל, בגין דאיהו סטרא דלית ביה תיקונא דרגלין דבר נש. ובגין כן לית ביה סנדל. וכל אינון סטרין דמתפשטין מניה, פולהו משניין רגלין עד דאשתני כרגלא דתרנגולא.

מלכות שבא פתוב (מלכים א' ו) ותבא לנסותו בחידות, חדא דעביד לרגלוי סנדלא דסטרא אותרא. מה פתוב (מלכים א' ו) ויגד לה המלך את כל דבריה, ולא פתוב ויעש לה. גלי לה רזא ולא אצטרף למעבד לה סנדלא, דלאו אורחא להאי סטרא בהאי.

בריא כשאר בני נשא ואלין שמשין דעמא קדישא. בספרא דשלמה על אלין גופין פתיב, (דניאל י"ב) ורבים מישני אדמת עפר יקיצו אלה וגו' ואלה וגו'. בין זפאין בין חייבין יקומו, ועל דא כתיב בהו באורח סתים, ורבים. ולא כתיב מאן אינון.

ובגין כל דא אף על גב דאמרין דאתפרו לאו הכי. דהא לית לן גופא מאלין דלא יקומו מדור המבול ודור הפלגה, ויתברון פמלקדמין. דר המבול מה כתיב בהו כי השחית כל בשר את דרכו, מחבלין ההוא שייפא. בגין כן אתענשו. אוף הכא כל אינון דלא זכו לבנין, לית לון חולקא בההוא עלמא עד דמתקנן. ואפילו לחמשין דרין אהדר לון קדשא בריה הוא כמה דאתמר. פקודא לחלוץ את יבמתו, הא אתמר הואיל ולית רעותא דהאי או דהאי, ולא אתתקנן בחביבו, אית לחלוץ.

ואי תימא באתר דשריין חיים אית סנדל בשפירו דתקונא דרגלין, דכתיב (שיר השירים ז) מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב וגו' בגין דדא איהו

אתר דשריין ביה חיים. ובאתר דשריא ביה מותא לית סנדל כלל, בגין דאיהו סטרא דלית ביה תיקונא דרגלין דבר נש. ובגין כן לית ביה סנדל. וכל אינון סטרין דמתפשטין מניה, פולהו משניין רגלין עד דאשתני כרגלא דתרנגולא.

מלכות שבא פתוב (מלכים א' ו) ותבא לנסותו בחידות, חדא דעביד לרגלוי סנדלא דסטרא אותרא. מה פתוב (מלכים א' ו) ויגד לה המלך את כל דבריה, ולא פתוב ויעש לה. גלי לה רזא ולא אצטרף למעבד לה סנדלא, דלאו אורחא להאי סטרא בהאי.